

Та да си летнине ние оба токмо,
Ние оба токмо, вишно, да високо.“

448.

„Вчера вечеръ не сумъ спала,
Ова вечеръ ми съ дреме,
Со тиге очи шарени,
Со тиге веги гайтени,
На висока-та планина,
На широка-та ледина.
Стани ми, лудо, гя стани,
Звезда-та удри, зора обзори,

Три пжта пропе бильбиль-отъ,
А деветъ пжта паун-о;
Стани ми, лудо, оди си,
Дека ни иди майка ми.“ —
„Поспи ми, моме, подреми
На мой-те бѣли пазуви,
На мой-те злати колена,
Дури да удри звезда-та.“

449.

„Мануше, душе мило-то!
Кой бѣше снощи при тебе?“ —
„О море лудо, да младо!
Борина немахъ да светна,
Темница бѣше не видохъ,

Кай твоя-та сенка сenvаше,
Твоя-та шамя ъ найдохъ
Кай твоя-та глава вжрзана,
На моя-та десна пазува,
Со три флорини на негя.

450.

„Тамо горе зеленее,
Мое сжрце ми чернее
За една мома отъ село-то
О мой бара промена-та
Промена-та направена
Бѣло лице завіена,
Со флорини на чело-то;
Защо мене не ме зева?“ —
„Море лудо, море младо!
Майка имамъ не ме дава.“
„Мори моме, калешо-то!

На майка-ти големъ пещешъ
Големъ пещешъ, жжлти чевли.“ —
„Море лудо, море младо!
Братя имамъ не ме даватъ.“ —
„Море моме калешо-то!
На братя-ти големъ пещешъ
Големъ пещешъ, шаренъ туфекъ,
Да си оди на планина,
Да си лови гяребици,
Току мене ти зевай ме.“

451.

„Око, Доко, цжрнооко!
Отъ како съ посвжршифме,

Никако съ не видифме,
Елюмъ едношъ на извори;